வட ஆர்க்காடு தமிழர் மகாநாடு.

தலைமைப் பேருரை.

பழங்கதை பேசிப் பயனில்லை.

வங்கத்தையும் கேரளத்தையும் பின்பற்றுக!

அநியாய ஆரியப் பொய்யுரைகள்.

தனித்தமிழ் கலைகளை வளர்ப்போம்.

ஹிந்தியை எதிர்த்துப் போர் தொடுப்போம்.

சோமசுந்தர பாரதியார் வீர முழக்கம்.

தமிழ்ப் பெரு மக்களே!

உலகம் முன்னோக்கி மிக விரைவாக இயங்கி வருகிறது. எந்த நாடும் தந்நிலையில் யாதோர் இயக்கமுமின்றி மடிந்து அமைந்து கிடப்பதாகத் தோன்றவில்லை இல்லை; நியானபராய் அமைந்து கிடக்கும் கீழ்த் தேய மக்கள் கூட தூங்காமல் தூங்கும் சோம்பிய நிலையிலிருக்கின்றார்களில்லை.

மேனாட்டு இயக்கம் இன்றிச் சோம்பி நோயுற்றுக் கிடந்தாரும் மிகு உணர்ச்சியும், பேருள்ளமுங்கொண்டு விரைந்து நடக்கின்றனர். அவர் தம் கடைவிலைவும், உள்ள மிகுதியும் காணுந்தோறும் அமெரிக்கரும், ஐரோப்பியரும் அவலமும், ஓராற்றால் பொறாமையும் கொள்ளுகின்றனர்.

விழிப்பு.

இனி நம் நாட்டுக்கு வருவோம். நம் நாட்டிலும் நம் தமிழகம் ஒழிய ஏனை நாட்டு மக்கள் அனைவரும் விழிப்புற்று விரைந்து நிற்கின்றனர். ஆடவரும் பெண்டிரும் சத்தமுள் வீறுகொண்டு நாட்டின் நலத்துக்கும், கலை வளர்ச்சிக்கும் மொழி வளர்ச்சிக்கும், தேய முன்னேற்றத்துக்கும், நிதானியே முக்கும் நோக்கத்தினராய் முனைந்து நிற்கின்றனர்.

தாகூர்களும், போஸ்களும் உலக அரங்கத்தில் தம் பெருவன்மை காட்டியும், வெற்றி மாலை சூடும் முகத்தால் தாம் பிறந்த வங்காள நாட்டின் இளமை நிலைமைக்கு வளமை மிகுவிக்கின்றனர்.

நேருக்களும் சாப்ருக்களும் இந்து ஸ்தானத்திற்கு எழில் விளைவிக்கின்றனர். இம்மட்டோ! வடமேற்கு மூலையிலுள்ள பஞ்சாபும், தென்கிழக்கிலுள்ள ஆந்திர தேசமும், இலக்கியம், கலை, விஞ்ஞானம் தேசியம், சிற்பம், முதலிய கலைத்துறைகளில் நிகரற விளங்கி நிற்கின்றனர்.

வங்காளமும் கேரளமும்.

வட கிழக்கிலுள்ள வங்காளமும் தென்மேற்கிலுள்ள மலையாளமும் மிக அண்மைக்காலம் வரையில் இலக்கியச் செல்வமின்றி வறிதே கிடந்தன. இன்றோ, அவை, பல்கிக் கிடக்கும் கலைச் செல்வங்களும் அளப்பருஞ் சொற்களும் நிறைந்து விளங்கும் மொழிகள் பலவற்றுளும், முன்னணியில் நிற்கின்றன.

அந்நாட்டு ஆண் மக்களும் பெண்மக்களும், வானத்தை நோக்கி மையார்ந்து கிடக்கும் ஏனை மொழிச் சகோதரர்களின் மனமும் கருத்தும் மயங்கித் தடங்கி நிற்கத்தக்க நிலையில், கால நலம் நிரம்பாத் தம்மொழிகள், அந்நலம் பலவும் நிரம்புதற்குரிய உலைவிலா முயற்சியினை மேற்கொண்டு, நாளும் உழைத்து வருகின்றனர்.

ஆனால் சோம்பிக்கிடக்கும் தமிழர்கள், பண்டை நிலையை எண்ணி எண்ணி உழையாது நிற்க, அவ்வெண்ணம் அவர்களை முற்போக்கில் செல்ல ஒட்டாது பிற்போக்கிலேயே செலுத்துகின்றது. மேற்கூறிய இரு வகை மொழியாளரும், இக்கால எதிர்கால இளைஞர்கள், இளமையும் வளமையும் எய்தி இன்புடன் பாரதநாட்டில் வாழ்வதற்கான வழிகளைக் கண்டு பிடிப்பதில், கவனம் செலுத்தி உழைக்கின்றனர்.

வடமொழியின் துணையின்றித் தமக்கே உரியவாகத் தனிப்பட்ட இலக்கியமும் சரித்திரமும் இவற்றிற்கு நெடுங்காலம் வரையில் இல்லை. ஆனால் இன்றோ, முன்னேற்ற நாட்டு மக்களபால் காணப்படும் உள்ள மிகுதியும், உழைப்புத் திறனும் கொண்டு உழைக்கும் வகையில் [illegible]மை ஒப்பாரிலும் தாம் முற்படச் செல்ல முனைந்து நிற்கின்றனர்.

அவ்விருவகையினரையும் கண்டு, அவர் தம் உழைப்பு நலம் அறிந்து, உலகம் வியக்கின்றது. தம்மை யுணர்ந்து தம் தனிச் சிறப்பையும் கண்டு தம் சமூகத்திற்கு ஏற்றங் கொடுக்கும் நிலையை அறிந்து கொள்ளுவதற்கு முன்னே, அவர்கள் வடமொழியின் ஆதிக்கத்தை முழுதும் பெற்ற வடமொழியின் வண்ணமும், பான்மையுமே பெற்றுவிட்டனர்.

அவை தோன்றிய மிக்க அண்மைக்காலத்தே வடமொழி கலப்புப் பெரிதும் செறிந்து விட்டதனால், அவற்றிற்கே உரிமை பெற்ற கலையும் இலக்கியமும் தோன்றுதல் கூடாமற் போயிற்று.

அவர் தம் பண்டை நிலை.

நெடுங்காலம் வரையில் அவர்கள் வடமொழியில் உள்ள சாதாரணக் கலைப்பகுதிகட்கு வேண்டிய தொண்டினைப் புரிந்து வந்தனர். அவர் நாட்டுச் சமயமும் அரசியலும் அத்தொண்டிலேயே அவர்கள் மேன்மேலும் உழைக்க தூண்டினவே யன்றி அவர்கட்கே உரிய மொழித் துறையில் தனிப்பட்ட இலக்கியச் செல்வத்தை ஈட்டுவதற்குரிய முயற்சியினையும் கிளர்ச்சியினையும் எழுப்பவில்லை.

எனினும், சென்ற சில காலத்துள் சுயநலமற்ற பெருமக்கள் பலர் தோன்றி எழுப்பிய உணர்ச்சியால், தம்மை உணர்ந்து, தமக்கே உரிய தம் மொழி வளர்ச்சிக்குரிய, உழைப்பை மேற்கொண்டு மிக்க விரைவுடன் இலக்கியப் பெருஞ் செல்வங்கள் பல ஈட்டி, அவ்வின்பத்தில் திளைத்தாடுகின்றனர்.

இவ்விருமொழிகளும் தற்கால மக்கள் சமூகத்திற்கு வேண்டப்படும் நவ நவமான உணர்வுகள் கருத்துக்கள். பொருள்கள் முதலிய பலவற்றையும் உணர்த்தத் தக்க சிறப்புடைய சொற்களும், நூல்களும் செறிந்து இலங்குகின்றன.

தமிழர்கள்

தமிழர்கள் தங்கள் கலப்பில்லாத கலை நலத்தையும், குற்றமிலாத மொழி நலத்தையும் நிகரில்லாத இலக்கிய நலத்தையும் பன்னிப் பன்னிப் பேசுகின்றனர். அவர்களுடைய முற்கால நிலைமையாது?

அசோகர் தமது கருத்துக்களைச் சிலாசாசனங்களில் வெளியிடுவதற்கு முன்னமேயே ஏசு கிறிஸ்து மக்களுக்கு உண்மைகளை எடுத்துக்காட்டுவதற்கு முன்னமேயே தமிழர்கள் உலக மக்களுக்கு நன்னெறி கொளுத்தும் நலமுடையராய் இருந்தனர் என்பது உண்மையே.

சுமார் இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன் தோன்றிய தொல்காப்பியம் என்னும் பேரிலக்கணப் பெருநூல், தமிழ்மொழியின் தொன்மைச் சிறப்பை விளக்கும் ஒரு பெருநூலாகும்.

சரித்திர காலத்துக்கு முன்பே தோன்றிய இலக்கியங்கள், வரம்பின்றிப் பரந்து, பல்வேறு கலைத்துறைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு, பல்வேறு மக்கள் சமூகத்தைச் சமமாகக் கருதி நிலவி இருந்தன.

வள்ளுவர் வழங்கிய வான் புகழ்க்குறளும், அகத்துறை நிரம்பிய கலியும், குறுந்தொகையும், குறுநூறும், பொருட்டுறை காட்டிய புறநானூறும், இளங்கோ அருளிய வளங் கெழுமிய சிலப்பதிகாரமும் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் புதப்பொருள் கண்டு ஆராய்ந்து உணர்த்தும் மதுகை உடையர் என்பதை விளக்குகின்றன.

பண்டைச் சரித்திரத்துள் மொழி நலத்தாலும் இலக்கிய நலத்தாலும் முதலிடம் பெற்று பாராட்டப் பெறும் தமிழ் மக்களின் தமிழ்ச் சிறப்பினைத் தமிழராய நாம் இன்று வியந்து பேசுகின்றோம்.

இப்பரந்த உலகத்து ஏனை நாட்டினரை விடுத்து, நம இந்திய நாட்டு ஏனை மக்கள் சமூகங்களிடையே நம் தமிழ்ச் சமூகத்தை வைத்து நோக்கின், நம் தமிழ்ச் சமூகம் எவ்வாறுளது? எந்நிலையிலுள்ளது? என்பது நன்கு தெரியும்

தென்னாப்பிரிக்காவில் உள்ள தமிழ் மக்களின் துணிவுடைமையும், உண்மை உழைப்பும் கண்டு நமது மகாத்மா காந்தியடிகளும் பெரிதும் வியந்து பாராட்டியுள்ளனர்.

அவருடைய வியப்பு நிறைந்த அன்புநீர், தமிழகம் போந்து தமிழனுடன் உறவாடி, நேர் நின்று, அளவளாவிப் பயின்றுள்ள இஞ்ஞான்று, உலர்ந்து ஆவியாய்ப் பறந்து போய் விட்டது.

தற்காலப் புத்தர்பெருமானாக விளங்குகின்ற நம் மகாத்மாவுக்குத் தாய் நாட்டினின்று நீங்கி, வேற்று நாட்டில் உழைத்து வாழும் நம் தமிழ்ச் சகோதரரிடத்து எழுந்த அன்பு, வற்றி வறண்டு போலித் தேசிய உணர்வும், அசத்திய வர்க்கும், போலி வாழ்க்கையும் உடைய ஒரு சிலரால், இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போம்படிப் பற்றறத் துடைக்கப்பட்டு விட்டது.

தமிழின் வீழ்ச்சி.

வங்காளம், கேரளம் ஆகிய இரண்டிற்கும் வேறுபட்ட நிலையில் நம் தமிழகம், வடவர், தமிழர் என்ற இரு திறத்தாரைச் சென்ற 2000 ஆண்டுகளாகப் பெற்றிருந்திருக்கின்றது. அக்காலத்தில், அவர்கள் கலை அறிவு நிரம்பி, கலைத்துறைகள் பலவும் இயற்றியுள்ளனர்.

முன்னேற்ற நோக்கமுடைய மக்கள் பலர், அப்போது. உழைத்திருப்பாராயின், எல்லையின்றி பெருகிய [illegible] கலையும் தென் கலையும் ஆகிய இரு கலைகளையும் பெருஞ் செல்வமாகக் கொண்டு அருப்பெரும் தொண்டுகளைச் செய்திருப்பர்.

பெருவன்மை படைத்த தற்கால நாகரிகத்தை வளர்த்துக் கொள்ளுதற்குரிய இவர்கள், அதற்குரிய நெறிபிடித்து முற்போக்கோடு முயன்றிருப்பரேல் சுருக்கமும் தூய்மையும் அமைந்த தமிழ்க் கலையும், பாடமும் பண்பும் அமைந்த வடகலையும் போதிய வளர்ச்சி பயந்து இனிமைப்பண்புகளை வழங்கியிருக்கும்.

ஆனால், தமிழர்கள் தம்மை மறந்து, தம் மொழி வளர்ச்சியையும் கைவிட்டமையின், தமிழ் வளர்ச்சி குன்றி நெகிழ்வதாயிற்று; தமிழரும், இதன் வளர்ச்சிக்குரிய முயற்சியினைத் தலைக்கொண்டு உழைத்தற்கு மிகுதியும் வெறுப்புக் கொளவதோடு, எதிர்காலத்தில் தம்மொழி எய்த வேண்டிய சிறப்புக்குரிய பணியாளராக வேண்டிய கடமையினையும் அறவே மறந்து நிற்கின்றனர்.

பண்டைத் தமிழ் நலத்தை அளவிறப்ப நுகர்ந்து தேக்கெறியும் நிலையில் வட மொழியின் புளிச்சுவையில் நாட்டங்கொண்டு அதனையே பெரிதும் உண்டு அறிவு வேட்கையைத் தணிக்கத் தொடங்கினர்.

அஃது அவர் தம் அறிவினை மயக்கி, அறிவால் ஆகிய அவர் தம் ஆக்கை நலத்தை ஈடழித்துப் பலவீனர்களாக்கி விட்டது. அதனால் புது நெறியில் கருத்தைச் செலுத்த புதுமையும் முற்போக்கும் நிரம்பிய கலைச் செல்வங்களை ஆக்கிக்கொள்ளும் அமைதி குன்றினர்.

சுவை பயவாத கவிதைகளையும், இயற்கைக்கு மாறான சுவை கொண்ட வெற்று நூல்களையும், பொய் நூல்களையும் புனைந்து அறிவு கெடுவாராயினர். இவ்வண்ணம் அறிவு வளர்ச்சிக்குக் கேடு சூழ்ந்து கொண்ட தன் பயனாய், இக்காலத்தினர் தமிழ்ச் சுவை இல்லாத நூற்றுறையையும், தமிழ்க்கே உரிய தமிழ்ச்சுவையைப் பிறமொழியால் உணரும் வேற்று நூற்றுறையையும் மேற்கொண்டனர்.

வடகலை முதலிய புதுக்கலைகளின் வரவால், அந்நிய கலைத் துறைகளிலும் ஆவங்கொண்டு அவற்றைத் தேர்வதில் தம அறிவைச் செலுத்துவாராயினர்.

கி. பி ஐந்தாம் நூற்றாண்டாகிய புராண காலத்துக்கு முன்பு தனித் தமிழில் இனிமைநலத்தை சுவைத்தறிந்த தமிழ் மக்கள், இரு ஜாதிப் பொருள்களைத் தழுவிக்கொண்டு, பல ஜாதியர்க்குப் பிறந்த கூட்டத்தோடு செல்வாரைப் போலக் கலப்பு நூற் பொருள்களைக் கைப்பற்றிச் செந்தமிழின் சிறப்புக்குக் கேடு செய்கின்றனர்.

ஒரு பரிதாபகரமான நிலை.

தமிழரின் தற்கால நிலை, தம்மையொத்த மொழித் தொண்டு புரியும் மக்கள் சமூகத்தினரும் தேசிய உணர்வினரும் கண்டு இரங்கித்துணை செய்யத்தக்க நிலையிலேனும், நில்லாமல் மிகக் கீழ்ப்பட்டிருக்கின்றது

நெருக்கிப் புறக்கணித்து வைவாரைப்போல, பிறமொழியினர் பார்க்கும் பார்வை, தற்காலத்து இயற்கை, நலம் குன்றி நிற்கும் தமிழகக்குரிய ஒவ்வொரு தமிழனுடைய மனமும் ஆறாப்புண்ணுற்று அவதியுறச் செய்கின்றது. அன்றியும், வடகலையின் கலப்பால் வலி இழந்து மெலிந்து நிற்கும் அவனது மனமும், உடலும், வேறு முயற்சிக்குத் துணை செய்யக் கூடிய பலமின்றிக் கிடக்கின்றது.

தன் மனைக்குள் தமிழன் ஒரு “[illegible]”கவே இருக்கின்றான்; அவனுடைய பெருமை அழிந்து விட்டது; சமூக நிலையில் அவர் நிற்றற்கு ஓர் இடம் இல்லை, தன்னிலை இன்னும் தாழ்வடையாது காத்தற்குரிய தகுதியும் இல்லை.

அவனுடைய உயர்ந்த எண்ணமெல்லாம் “உயர்ந்தவ”ரென்று சொல்லப்படுகின்ற ஒரு திறத்தாருக்கு அடிமைப்பட்டு உழைத்து ஊழியம்செய்வதற்கும், அவர்கள் வீதியைச் சுத்தம் செய்வதற்கும் அவர்களால் அடிமையைப்போல் அலைக்கப்படுவதற்குமே அமைந்து கிடக்கின்றது.

அவனுடைய நல்லொழுக்கமும் மனப்பான்மையும், அடிமைப் படுகிலங்கில் இறுகக்கட்டுண்டு, தனது தாழ்ந்த நிலைமையினையும் ஓராது, அதனை உயர்வாகக் கருதிப் பேசிக்கொள்ளுமாறு செய்து விட்டன.

சுயமரியாதையுடைய எவ்வுயிரினும் கேட்குமாயின், நாணி வருந்தத்தக்க இழிவுரைகளையும் இக்கால அடிமை மனப்பான்மையுடைய தமிழன், அப்பான்மையால் அவற்றைப் புகழுரையாகக் கருதிப் புன்னகை பூக்கின்றான்.

தமிழ் மக்களில் உயர்ந்தோர் எனக் கருதும் உயர் தமிழன் ஆரியர் வகுத்த ஜாதி முறைகான்களுள் கீழ்ப்பட்ட ஜாதியாகிய சூத்திர ஜாதியுள் சற்சூத்திரனாகவாவது தன்னை மதிக்குமாறு செய்து கொள்ள விரும்புகின்றான்!.

சற்சூத்திரனென்றால் சூத்திர ஜாதியில் நல்ல பரம்பரையில் வந்தவன் என்பது பொருள். தற்காலத் தமிழ் “தெய்வமொழி எனப்படும் ஆரிய மொழியின் ஒரு சிறு கலப்புமின்றித் தனித்தியங்குவது முடியாத காரியம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

அவனுடைய மதம், பாஷை, இலக்கியம், சமூக வாழ்வு என்றயாவும் பார்ப்பனச் சகோதரர்களுடைய உதவியால் தான் நிற்கின்றன என்று நன்றாய்க் கற்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றான்.

உண்மையை நோக்குவோமா

னால் தமிழனுக்கு உண்டாகியுள்ள தமிழறியாமை யாகியநோயால் ஜன்னி பிறந்து தக்கபடி தமிழன் என்ற உணர்ச்சி மருந்தைச் செலுத்திச் சிகிச்சை செய்யாவிடின் தமிழ்ப்பான்மை தளர்ந்து சோர்ந்து தமிழன் என்னும் தகுதிப்பாட்டில் செத்து மடிவான் என்பது நிச்சயம்.

இவ்வாறு தமிழன் வீழ்ச்சி குறித்து வந்திருக்கும் நிலைமை மாற்றுவது அருமையன்று இவனுக்கு வந்திருக்கும் மூளைக் கொதிப்பு (ஜன்னி) கலந்தாரது கலப்பு மொழிக்கலையாகிய கெட்ட உணவு காரணமாக வந்தது

இக்கொதிப்பினை முதலில் தணித்து கலப்புமொழிக் கலையுணர்வாலாகிய விஷத்தைப் போக்குதல் வேண்டும். இவனுக்கு எளிதில் செரிக்கக் கூடிய மென்மையான உணவுகளைக் கொடுப்பது போல, தற்காலத் தமிழன் விரைவில் கஷ்டமின்றி தெளிவாய் அறிந்துகொள்ளக் கூடிய எளிய நூல்களாகிய தமிழ் உணவுதந்து தனித்தமிழனாக்க வேண்டும்.

இவ்வீழ்ச்சிக்கு காரணமாயிருந்த இடைக்காலத் தமிழ் நூல்களிலிருந்து அதற்கு ஆக்கந்தரத்தக்க முயற்சி வழியில் மாறும்போது உள்ளக் கிளர்ச்சி தரக்கூடிய துறைகளைக் கண்டறிந்து, அவற்றின் வழியாக நம் பண்டைத்தமிழகம் வளம் பெற வேண்டும்.

மூலகாரணம்.

தமிழின் வளர்ச்சிக்குக் கேடு செய்வதாகிய சேர்க்கை நம்தமிழகத்தில் சுமார் 1500 ஆண்டுகட்கு முன்பே வந்துதோன்றிற்று. அது தோன்றுவதற்கு முன் தமிழ் மிக்கவளமும் சீரிய நாகரிகமும் பெற்றே இருந்தது தமிழரது நாகரிகவாழ்க்கையில் தோய்ந்த சிறந்த ஆரியருடைய கலப்பு அக்காலத்தில் உண்டாயிற்று.

அவ்வாரியருடைய பாஷை, சமூகம் முதலியவற்றுக்கு இடமாகிய சமஸ்கிருதத்தில் காணப்படும் நன்மைகளை மேற்கொண்டு அவற்றை மட்டில் தம்தமிழ் மொழியில் தழுவி, தமிழ் மாண்பினை வளர்த்துக்கொள்வதை விடுத்து, அந்த சமஸ்கிருதத்தில் காணப்படும் நன்மையல்லாத தீமைகளையும் வாரித்தழுவி, அச் சமஸ்கிருதத்தையே பின்பற்றி, தம் தூயதமிழ்நெறியை விடுத்துவிட்டனர்.

அதனால், ஆபாசப்பொய்க் கதைகளையும், பொய்யொழுக்கங்களும், தமிழ்நெறிக்குப்பொருந்தாத இலக்கிய இலக்கணங்களும் எழுந்து, தமிழர்களின் இயற்கை அறிவைக்கெடுத்து தமிழன் என்பதையும் மறந்து கெடுமாறு செய்துவிட்டன.

இவ்வகையில் தமிழர்கள் தங்கள் பண்டைத் தமிழ்ச் செல்வங்களையும், நாகரிக இயல்புகளையும் இழந்தனர்; ஆனால், தாம் புதிதாய் மேற்கொண்ட சமஸ்கிருதத்தையேனும் நிரம்பப் பயின்று, முழுத்த சமஸ்கிருத மக்களாக மாறி விட்டனரோ எனின், அப்படியும் ஆகவில்லை. தமிழ் நெறியே பின்பற்றி ஒழுகியிருப்பாரயின், அவர்களுக்கு ஒரு கேடும் வந்திராது; முழுத்த சமஸ்கிருதக்காரர்களாகவே மாறியிருப்பரேல், இதுபோது, அவ்வகையில், பழமையும் கூடிய அளவுச் சிறப்பும் பெருற்றிருப்பர்.

ரோமர் என்னும் மேனாட்டினர் தங்கள் மொழிச் சிறப்பும், கலைச்சிறப்பும் கைவிடாது, தம் சமூகத்திற் கலக்கப் போந்த கிரேக்கருடைய மொழியிலும் கலையி[illegible] நல்லவையாய் உள்ளவற்[illegible]கொண்டு சிறப்

[illegible]க்கம் பார்[illegible]

வட ஆர்க்காடு தமிழர் மகாநாடு

(2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

படைத்தனர்.

ஜர்மானியர், தமக்குச் சொந்தமாயிருந்த மொழியும், கலையும் முற்றிலும் கைவிட்டு, லத்தீன் மொழியும், கலையும் கலந்த, முற்றிலும் புதிதாய நாகரீகமும், மொழியும் பெற்றுச் சிறப்படைந்தனர்.

சங்க காலத்திற்குப் பின் இருந்த தமிழர், வடமொழியின் மொழி நலத்தையும் கலை நலத்தையும் ஆராய்ந்து, தமது பகுத்தறிவு தொண்டு புடைத்து, நல்லனவற்றை தேர்ந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ஒருமுறை தடையின்றி, அவ்வடவர் மொழி, கலை, நாகரிகம் முதலியவற்றில் நுழைந்து, அவற்றின் வெறிகொண்டு, இக்கால் இக்கீழ் நிலைக்குக் காரணமாகிய செயல்களைச் செய்து ஒழிந்தனர்.

இக்நிகழ்ச்சியால், வட கலையோ, தமிழ்க்கலையோ, எக்கலையும் எவ்வளவும் சீர்பெறாது போயிற்று. போகவே, தமிழர் தமது உண்மையை இழந்தனர்; தென்னிந்தியப் பார்ப்பனர் ஆரியக்கலையிலும், பழந்தமிழ்க் கலையிலும் போற்றப்பட்டு வந்த மெய்மையை இழந்தனர். எனவே, இக்கலப்பால், வடவருக்கோ, தமிழருக்கோ யாதொரு நலமும் உண்டாகவில்லை என்பது நன்றாய்த் தெரிகிறது. ஆண்மையும் ஆராய்ச்சியும் பொருந்திய ஆரிய ஆரண்யகங்களும், நவ நவமான செயல் முறைகளுக்கு நெறிகாட்டத்தக்க நேர்மை படைத்த தமிழ்ச் செய்யுட்களும் வளர்வதின் பயன்; அவற்றிற்கு மாறாக தூய்மையில்லாத கலப்பும் கருத்துமில்லாத கலப்பு[illegible] இழிய இழி நூல்களும், இழிய நாகரிகமும் தமிழகத்தில் [illegible] வாயின.

ஆரியக் [illegible]ள்கை.

ஆரியரின் [illegible]க்துள்ள கூட்டத்தார், த[illegible]ள்ள யாவும் சமஸ்கிருதத்[illegible]தே வந்தன என்றும், ச[illegible] நூல்களிற் காணக்கூடிய[illegible]ன்றும் சிறிது வாய் கூ[illegible] கூறுகின்றார்கள். இது [illegible]ம் உண்மைக்கு மாறா[illegible].

வேறுபட்ட[illegible]ள் எதிர்ப்படும்போது, [illegible] மாறுபாடு அ[illegible]வொன்றும் வழக்கிலிருக்கு[illegible] இயல்பே. வழக்கிறந்த [illegible]க்கலையும் யும் தம்முள் [illegible]ழிக்கலை இருக்க வேண்[illegible] அடைந்தகளில் ஒரு சி[illegible]றுபாடு சில சிறிதொ[illegible] ஒத்தும் பட்டும் இருக்[illegible] மாறு

ஒரு சிலர், தெய்வங்களில்[illegible]ங்கும் சமஸ்கிருதமா[illegible]ல்லாம் காட்டி, தமி[illegible]நப்பது வழிபாட்டு உ[illegible]தெய்வ கலப்பாலே[illegible]ருதக் [illegible]ற்று என்பர்.

வேறு பல[illegible] செய்து, ம[illegible]ச்சி [illegible]ணங்களைக் [illegible]கா[illegible] கோயில்[illegible]ட் எந்தத் தெய்[illegible]ம் வமாகாது எ[illegible]ய் [illegible]றனர்.

சிவன், சுப்[illegible] என்ற தெ[illegible] திராவிடர் [illegible]ல் களே என்[illegible] மொழியில் [illegible] ஆரிய தெய்வ[illegible] னரே சேர்க்[illegible] றும், சீரிய [illegible] ரும் நுட்பமா[illegible] வித்திருக்கின்[illegible]

இப்பொருள்[illegible] ஆராய்ச்சி [illegible] தில்லை. நாம் [illegible] பூர்களுக்குத் [illegible] ழ்க்கலை, தமி[illegible] இவற்றிற்குச் [illegible] பூண்டுள்ள [illegible]

ஆராய்ந்து செய்யவே கூடி இருக்கின்றோம்.

ஒருவகைச் சம்பந்தமும் இல்லாதவர்போல, இதுவரையில் தூங்கியிருந்த தமிழர்களாகிய நாம் இனிமேல் தூங்கிக் கிடக்க முடியாது. தமிழர் சமயம், தமிழர் தத்துவம், தமிழ் இலக்கியம், தமிழர் மனப்பான்மை தமிழ் நாட்டில் தப்பாகக் காட்டப்படாமலிருக்கின்றன வென்றாலும் பல வருடங்களாக, மற்ற சமூகத்தவருக்குத் தப்பாகவே எடுத்துக்காட்டப்பட்டு வருகின்றன.

தமிழர்களுடைய மிக உன்னதமான கோயில் வேலைகளும், கோயிற் கட்டிட அமைப்புகளும், வட இந்தியாவிலிருந்து வந்த ஆரியர் கற்பிக்கக் கற்றுக் கொண்ட பிறகே, தமிழர்களால் கட்டப்பட்டன என்று கூட சில மூட மதியினர் சொல்லி வருகின்றனர்.

சில அநியாயமான பொய்யுரைகள்

தமிழர்களின் மத சம்பந்தமான தத்துவங்கள் பார்ப்பன சகோதரர்கள் கொடுத்த பிச்சை என்று சொல்லுகின்றனர். வள்ளுவரும், கம்பரும் வாய்மலர்ந்து பாடிய பாக்கள் பலவும் சமஸ்கிருதத்தில் வழிவந்தனவே என்று அடிக்கடி சொல்லி வருகின்றனர்.

பெரும் பாறைகளைக் குடைந்து செய்துள்ள கல் வேலைகளும், மலைக் குகைகளிற் செய்யப்பட்டிருக்கும் சிற்ப வேலைகளும் கூட ஆரிய வேலைக்காரர்கள் போதித்த போதனையால செய்யப்பட்டனவே என்கின்றார்கள்.

தற்காலத்திலும் சில பள்ளிக்கூடச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் தாங்கள் எழுதிய இந்து தேச சரித்திரப் புத்தகங்களில் வடநாட்டில் இருந்து வந்த ஆரியர்கள் தென்னாட்டிலிருந்த தமிழர்களை வென்று அடிப்படுத்திக் கொண்டனர் என்று எழுதியும் கற்பித்தும் வருகின்றார்கள்.

பண்டைச் சரித்திரக் குறிப்புகளை வைத்துக் கொண்டு சிறிது ஆழ்ந்து நோக்கினால் சாதாரண மனிதனுக்குங்கூட ஆரியக் கொள்கைகள் தமிழக் கொள்கைகளின் இடையே மிகச் சிறிதே தோய்ந்திருக்கின்றன என்றும், சமஸ்கிருதக்கலையறிவும் சிறிதே பாய்ந்திருக்கிறதென்றும விளக்கமாய்த் தெரியும்.

மேலே சொன்ன இவ்வனியாயமான சமஸ்கிருதக் கானல் இந்தக் காலத்தில் ஒரு சில பார்ப்பனர் வாயளவில் இருந்து கொண்டும் பலவேறு வகைப்பட்ட காரணங்களால் ஒரு சில தமிழர்களுக்குத் தெரிந்த வண்ணமும் இருக்கிறது.

வேதங்கள்

வேதங்களும், வேதவேள்விகளும் ஆரியர் கொள்கைக்கும், ஆரிய நாகரிகத்திற்கும் அடிப்படையாகும். தங்கள் தத்தம் நூல்களில் கருத்தூன்றாமல் எவ்வாறு அலட்சியமாய் இருந்தார்களோ அவ்வாறே இவ்வேதங்களின் வகையிலும தமிழர்கள் கருத்தூன்றாது இருந்தனர்.

இவை தமிழர்களால் படிக்கப்படாமலும், படிக்கக்கூடாமலும் இருந்தன. வைதீக கிரியைகளிலும், தமிழர்களுக்கு அவ்வேதம் பயன் படுவதில்லை. இவ்வாறு வேதங்கள் தமிழர்களுடைய மனத்திலும், உள்ளக்கருத்திலும் ஒருவகை ஊற்றமும் பெறவில்லை.

நால்வகைச் சாதிப்பிரிவும், அவை படிப்படியாக அமைந்திருக்கும் அமைதியும், அவ்வவ் வகுப்புக்குள் மிகப்பலவாய் பிரிந்திருக்கும் வகுப்புப் பிரிவுகளும், பிறவுமே ஆரிய நாகரிகத்தின் முடிவான அமைப்பாகும்.

இச்சாதிப் பிரிவினை, தமிழ் நாட்டில் இருந்ததில்லை; எக்காலத்திலேனும் அது நடைமுறையில் வந்ததில்லை. தமிழ்ச் சமூகத்துள், க்ஷத்திரிய வைசியர் என்கின்ற பாகுபாடு உண்டு என்றும், தமிழர்களுள் சிலரை க்ஷத்திரியர் என்றும், வைசியர் என்றும் எந்த ஆரியனும் மேற்கொண்டது கிடையாது.

நாடறிந்த தமிழர்களுக்குள் எந்தச்சாதியினரும் பார்ப்பன சமூகத்தினராக வரவுக் கொள்ளப்பட்டதே கிடையாது. தமிழகத்தில் உள்ள பார்ப்பனர்களாயினும் தாங்கள் ஆதியில் வடநாட்டில் இருந்துவந்த ஆரியர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகின்றார்கள்.

தமிழர்களனைவரும் ஆரியச் சாதிப் பகுப்புக்குள் கடையான சாதிப் பகுப்பாகிய சூத்திரர் என்றே அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இதனால் தமிழ்ச் சமூகம் ஆரிய சமூகத்தில் இருந்து ஒரு தலையாக ஒதுக்கப்பட்டு இருக்கின்றது என்பதும், தமிழரும் ஆரியரின் வேறுபட்டவர் என்பதும், தமிழர் உண்மையில் ஆரியர்க்குப் புறம்பானவர் என்றே மதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர் என்பதும், அத்தமிழர்கள் செய்யும் தொண்டுகளும், உபகாரங்களுமே பார்ப்பனச் சகோதரர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

சாதி முறை

தமிழர் சமூகத்தில் தொழில் பற்றிய வகுப்புமுறை இருந்ததே தவிர, ஆரிய முறைப்படி உள்ள சாதிவகை எக்காலத்திலும் இருந்ததுகிடையாது. ஆரிய சாதி முறை சமூகப்பாகுபாடாய் பல சமூகங்களின் ஒழுக்க வழக்கங்களுக்கு ஏற்ப ஏற்பட்டதாகும்.

அந்த முறையில் க்ஷத்திரியர் தம் பெண்களைப் பிராமணர்களுக்கு வைப்பு மனைவிகளாக இருப்பதற்குக்கூட கொடுக்கலாம்; ஆனால் அவர்கள் பிராமணரின் கலியாண ஆகாத இளையவர்களையும், கலியாணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது.

வைசியர் தமக்கு மேலுள்ள இருதிறத்தாருக்கும் பெண் கொடுக்கலாமேதவிர, பெண் வாங்க முடியாது. முதல் மூன்று சாதிக்குள்ளும் சமபந்தி போஜனம உண்டு.

இந்தக் கலப்பு மணமும் முதல் மூன்று சாதியிலும் உயர்ந்தவர்களுக்குத்தான் உண்டு. ஆனால் அதே நிலையிலுள்ள பெண்களுக்கு அவ்வாறு தாமாகவே கலப்பு மணம் செய்துகொள்ளும் உரிமை கிடையாது என்று சாஸ்திர பூர்வமாக விலக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கலியாண விஷயங்களில் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் வேறு வேறு விதி விலக்குகளைச் செய்து கொண்டது காரணமாகத் தான் ஆரியர்க்குள் சாதி உயர்வு தாழ்வுகள் உண்டாயின.

இவ்வகையான சாதிக் கோளாறு தமிழர் தமிழகத்தில் இல்லை. தமிழ் மக்கள் இடையே, எந்த வகுப்பாருக்குள்ளும் உயர்வு தாழ்வு என்ற வேற்றுமையே இருந்தது கிடையாது. ஒரு வகுப்பிலுள்ள ஒரு பெண், வேறொரு வகுப்புக்குரிய ஓர் ஆடவனை மணந்து கொள்ள மாட்டாள்.

ஒவ்வொரு தமிழ் வகுப்பும் தன்னுள் அடங்கி, தனக்குள்ளே கலியாணக் காட்சி செய்து கொள்ளும் இயல்புடையது; எவ்வகையிலும் இதர வகுப்போடு சம்பந்தம் செய்து கொள்ளுவது கிடையாது.

கம்மாள வகுப்பினர் தாம் ஏனை எல்லா வகுப்புக்களிலும் உயர்ந்தவர் என்று கூறுவர். வேளாளர் தம்மில் உயர்ந்தவர் தெய்வங்கள் தவிர வேறு இல்லை என்பர். இடையன் ஒருவன் தன் மகளை மறவன் ஒருவனுக்கு மணம் செய்துகொடுக்க இசைய மாட்டான்.

மறவன் மகள் ஒருத்தி இடையன் ஒருவனை மணஞ் செய்து கொள்ளவிரும்ப மாட்டாள். சமூக நிலையில் ஒரு வகுப்பு எத்துணை வளமும், சிறப்பும் உடையதாய் இருப்பினும், அஃதற்று வேறொரு வகுப்பு தாழ்ந்து குற்றேவல் புரியும் அடிமையாவது கிடையாது.

இதனால் ஒன்றுக் கொன்று உயர்வு தாழ்வு கற்பித்து நிற்கும ஆரியச் சாதிமுறை தமிழகத்தில் கிடையாது என்பது நன்றாய் விளங்கும்.

ஆரியக்கலப்பால். தமிழ்ச் சமூகத்தில் இருந்த வகுப்புகளுக்குள் ஒன்றோடொன்று கலந்துவிடாதபடி ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாக வேறுபட்டு நிற்க வேண்டிய ஏற்பாடுகள் உண்டாகி தமிழரின் ஒருமை நிலைக்குக் கேடுதான் உண்டாயிற்று.

வகுப்புக்களுள், உயர்வுதாழ்வு என்ற செய்தி நூல்களிலோ, நடைமுறையிலோ எங்கும் இருந்தது இல்லை. தமிழ்நாட்டுப் பறையன் ஒருவன் தன் மகளை ஒரு பிராமணன் மணக்க விரும்பினாலும், கொடுப்பதற்கு ஒருக்காலும் இசைய மாட்டான்.

தாழ்ந்த சாதியான் ஒருவன் தன் சாதிப் பெண்ணை, உயர்ந்த சாதியான் ஒருவனுக்கு மணம் செய்து கொடுக்கலாம் என்ற ஆரிய சாதி முறைக்கும், ஒரு வகுப்பில் பிறந்த ஆண்மகன் வேறொரு வகுப்பில் பிறந்த பெண் மகளை மணந்துகொள்ள முடியாது என்ற தமிழ் வகுப்பு முறைக்கும் உள்ள வேறுபாடு தெரியாதவர்களே, ஆரியர் சாதி முறையை மேற்கொண்டுதான் தமிழர் சாதிமுறை வகுத்துக் கொண்டனர் என்று சொல்லிக் கொள்ளுவர்.

தமிழில் ஆரியரியல்பு

வழக்கு மொழியாகிய நமது தமிழில் வழக்கிறந்த மொழியாகிய சமஸ்கிருதம் எவ்வகையில் ஆழ்ந்திருக்கிறது என்பதை நோக்குவோம்.

தெலுங்கு திராவிட மொழியிலிருந்து தோன்றியதாகும். அது தன்னுடைய சொல்லியல் அடைவை அறவே கையுதிர்த்து விட்டுச் சமஸ்கிருத இலக்கணத்தை மேற் கொள்வதாயிற்று.

ஆகவே அது தன் சொற்பெருக்கில் தனக்கே உரிய தனித் தெலுங்குச் சொற்களை யுடையதாய் இருப்பினும், அவை தம மணமும் உருவும், குன்றி உண்மை வடிவு தோன்ற மாட்டாத நிலையில் இன்றும் காணப்படுகின்றன.

ஆயினும் அம்மொழி இப்போது, சமஸ்கிருதச்சொற்களை விலக்க நினைக்குமாயின் அது நிற்றற்குரிய நிலையிழந்து கெட்டுப போகும். தமிழோ எனின் இனமே சமஸ்கிருதச் சொற்கள் எல்லாவற்றையும் விலக்கத் தொடங்கினும், இது தன் நிலை கெடாமல் தன்மணமும், உருவும் சிறப்பும் குறைவறப பொலிந்து நிலவும.

ஐரோப்பிய மொழிகள் லத்தீன் மொழிச் சொறகளை மேற் கொண்டதுபோல, தமிழும் ஒரு சில, ஆரிய மொழிச் சொற்களை மேற்கொண்டது. இதனால், தமிழ்தான் வழக்கிறந்து கெடாமல் இருப்பதற்காக வடசொற்களை மேற்கொண்டது என்று கூற நினைப்பது மடமையாகும்.

திராவிட இயைபு.

இதனால் ஆரியக்கலையறிவு தமிழகத்தில் இன்னும் ஆழ வேரூன்றி நிற்கவில்லை யென்பதும், தமிழர் மனத்தில் தமிழ் நினைவே நிகழ்கின்றது என்பதும் யாவரும், இனிது காணலாம்.

தமிழர்களே தம் தமிழ்நலம் இழந்த அறியாமையால் மறைப்பிண்டு மயங்கி யிருக்கின்றனர். தூய ஆரிய ரத்தம் ஒழுக நிற்கும் தமக்குள், மிழகத்தில் வாழும் பார்ப்பனர் தமிழர் கூட்டுறவால் தமிழ் வாழ்வின் மணம் வீசப் பெற்றுத் திருந்தி, நம்மை அதனின்றும் விடுத்துக் கொள்ள மாட்டாத நிலையை யடைந்து விட்டனர்.

தமிழ் வாழ்க்கையின் சார்பினால், சமூகநிலையும், குடும்ப நிலையும் திருந்தப் பெற்ற தன் பயனால், இவர்கள் வடநாட்டில் உள்ள பிராமணரின்வேறாய் தனித்த சமூகத்தினராகவே நிற்கலாயினர்.

திருமணம் பாரம்பரியம் முதலிய வகைக்குரிய சட்டதிட்டங்களிலும், இத் திராவிடப் பார்ப்பனர்கள் தமிழருடைய நாகரிகத்தைப் பெரிதும் மேற்கொண்டு, கங்கைநதி பாயும் நாட்டில் உறையும் பார்ப்பனரை நோக்கி மிகுதியும் வேறுபட்டிருக்கின்றனர்.

உணவு, மதம் முதலியவைகளிலும் வட நாட்டுப் பார்ப்பனர்க்கும், திராவிடப் பார்ப்பனர்க்கும் வேறுபாடு உண்டாயிருக்கிறது. சங்கரர் காட்டிய சமய நெறியிலும் தென்னாட்டுச் சமயநெறிப் பொருட் கூறுபாடுகள் சில காணப்படுகின்றன.

சமஸ்கிருத இலக்கியங்களை நோக்கினால், அவற்றுள்ளும் தமிழ்க் கலையின் இயைபுகளும், தமிழுக்குச் சமஸ்கிருதம் கடமைப்பட்டிருக்கும், பகுதியும் உண்டென்பது மிக விளக்கமாய்த் தெரிகின்றது.

தமிழகத்தில் உள்ள ஆரியப் பார்ப்பனரும் தமது ஆரிய மொழியைக் கைவிட்டுத் தமிழ் மொழியையே தாய்மொழியாகக் கொண்டு வழங்கி வருகின்றனர். எனினும் அவர்கள் தமக்குத் தமிழ்மொழி தாய்மொழியன்று என்று கருதுவதும், வழக்கு இன்றி இறந்தொழிந்த சமஸ்கிருத மொழிக்குத் தாம் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள் என்பதும், அவர்களிடத்தில் நன்றாய்க் காணப்படுகின்றன.

தவறான ஆரியனிடத்தில் உடும்புபோல் விடாப்பிடியான பற்று இப் பார்ப்பனரிடத்தில் அமைந்து கிடப்பதும், இயற்கைக்கு மாறாக, தமிழர்களுக்குத் தம் தமிழ்க்கலையை அறிய வேண்டும் என்ற உணர்வு இல்லாமை மிக மிகப் படிந்து கிடப்பதும் வியக்கத்தக்க இயல்புகளாகவே இருக்கின்றன. இவற்றிற்குரிய காரணத்தை நன்கு ஆராய்ந்து தக்கபரிகாரம் செய்ய வேண்டியது அறிவுடையோர் கடமையாகும் என்று கூறி, மேற் செல்லுகின்றேன்.

அபவாதமான பொய்யுரை.

இப்பொழுதைக்குச் சுமார் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக, தமிழ்க் கலையின் சரித்திரத்தின் சிறந்து நிற்கும் தொல்காப்பியம், திருக்குறள் என்ற நூல்கள், இடைப்போந்த ஆரியர்களாலும், ஆரிய வலைப்பட்ட தமிழர்களாலும் பலவகையில் கெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவர்கள் இவற்றைப்பலவகையிற் சிதைத்து, அபவாதமான பொய்யுரைகள் வகுத்து, தமிழரின் தூய தமிழ் நாகரிகம்விளக்கமாகாதபடிக் கெடுத்திருக்கின்றனர்.

தொல்காப்பியத்தின் ஒவ்வொரு சூத்திரமும், திருக்குறளில் ஒவ்வொரு குறளும், சீரிய ஆரிய நூற்கருத்தென்றும், கொள்கையென்றும், மனஞ்சளியாது, நாகூசாது மொழிகின்றனர்.

நச்சினார்க்கினியார் என்பவருடைய அறிவெல்லாம் தமிழ் நெறிக்கு ஒவ்வாத கருத்துக்களைக் கொணர்ந்து இச்சூத்திரங்களில் புகுத்திக் காட்டுவதற்கே செலுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

சூத்திரங்களுக்குஅவர் உரைக்கும் பொருள் தருக்க நெறிக்கு எவ்வகையிலும் ஒவ்வாதிருப்பதால், அதனைச் சரிப்படுத்துவதற்காக அவர் கொண்டு கூட்டி உரைக்கும் உரைப்பகுதிகளும், இந்நூல்களின் உண்மைப்பொருள்களை மக்கள் நேரே உணர்ந்து கொள்ளாதபடிச்செய்யவேண்டும் என்றும், வடகலையின் துணையின்றித் தமிழ்க் கலை தனிப்பட இல்லையெனப் பின்வருவோர் துணிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் எண்ணிச் செய்துள்ள வஞ்சவுரைகளும் தமிழ் அறிஞர் மனத்தில் தீராத வேதனையை உண்டு பண்ணுவனவாயிருக்கின்றன.

கலை நலமும், இலக்கிய நலமும் சிறந்து விளங்கும் இவற்றின் சருக்கமும் பொருளும், ஆரியர், தமிழர் என்ற இருவர் கலைத்துறையின் இயல்புகளை வேறுபடுத்துக்காணத்தக்க நிலையில் இருக்கின்றன. இவ்வேறுபாடுகளும், கருமணியும் வெண்மணியும் போல இனிது பிரித்துக் காணத்தக்க நிலையிலேயே உள்ளன.

தொல்காப்பியர் செய்த தொல்காப்பிய இலக்கணம், வடவேங்கடம் தென்குமரி இரண்டிற்கும் இடையில் உள்ள தமிழகத்து, அக்காலத்து வழங்கிய வழக்கும், செய்யுளும் ஆராய்ந்து செய்யப்பட்டது என்றே கூறுகின்றது.

நச்சினார்க்கினியாரும், தொல்காப்பியத்தின் காலம் குறிக்க வந்தவர், விளக்கமாகவே, வியாசரால் வேதங்கள் நான்காக வகுக்கப்பட்ட காலத்துக்கு முன்பே தொல்காப்பிய இலக்கணம் தோன்றி விட்டது என்று கூறுகின்றார்.

மேலும் ராம ராவணப் போர் நிகழ்ச்சிக்கு முன்னமே இத்தொல்காப்பியம் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார். இராமன் சீதையை மணந்து கொண்டு, அயோத்திக்கு வரும்போது, அவனை எதிர்த்துத் தோல்வியுற்ற பரசுராமனது உடன் பிறந்தவரே தொல்காப்பியர் என்றே நச்சினார்க்கினியர் உரைக்கின்றார். இவ்வாறெல்லாம் முன் மொழிந்து வரும் இவர், தொல்காப்பியத்துக்கு உரை யெழுதுங்கால், அவர்காலத்துக்கு மிகவும் பிற்பட்ட ஆரிய புராண நூற்கொள்கைகளையும், தமிழகத்தே இல்லாத ஆரியக் கொள்கைகளையும் புகுத்தி உரை எழுதியிருக்கின்றார். பண்டைச் சங்க இலக்கியங்களில் தொல்காப்பியத்தை யடுத்துத் தோன்றிய நூல் திருக்குறளாகும். இதற்கு உரை கண்டவரும், "திருக்குறளாசிரியர் குறுகிய மனப்பான்மையும், சாதியுணர்வும், தமிழ் நாகரிகத்துக்கு ஒவ்வாத கொள்கையும் உடையவர்" என்று எண்ணுமாறு உரை யெழுதி யிருக்கின்றார். தமிழறிவு செறிந்த தமிழ் மக்கள் இனி, இவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து, பண்டைக்காலத் தமிழ் பயந்த பெரு நூல்களாகிய இவற்றால விளக்கமாகும் மிகப் பழைய காலத்துத் தனித் தமிழ் மக்களின் பண்டைச் சரித்திரத்தை வெளிப்படுத்துவது கடமையாகும்.

தனித் தமிழ்க் கலை.

பார்ப்பனீயப்பற்று மிகச் சிறந்தவரும், ஆரியக கலப்பில்லாத தனித்தமிழ் பண்டைக் காலத்தில் இருந்ததென்ற உண்மையை இனி மறுக்க முடியாது.

அவ்வாறே, பார்ப்பனீய வெறுப்பு மிக நிறைந்தவரும், ஆரியரையோ, அவர் தம் மொழியென்னும் சமஸ்கிருதக் கலையையோ வைது, நன்கு ஆராய்ந்து தெளிய உரைக்கப்படாத நிலையில் உள்ள தம் பண்டைத் தமிழ் நாகரிகச்சிறப்பினை ஏற்று ஆதரிக்குமாறு அவர்களைக் கேட்பதனாலும், ஒரு சிறப்பும்